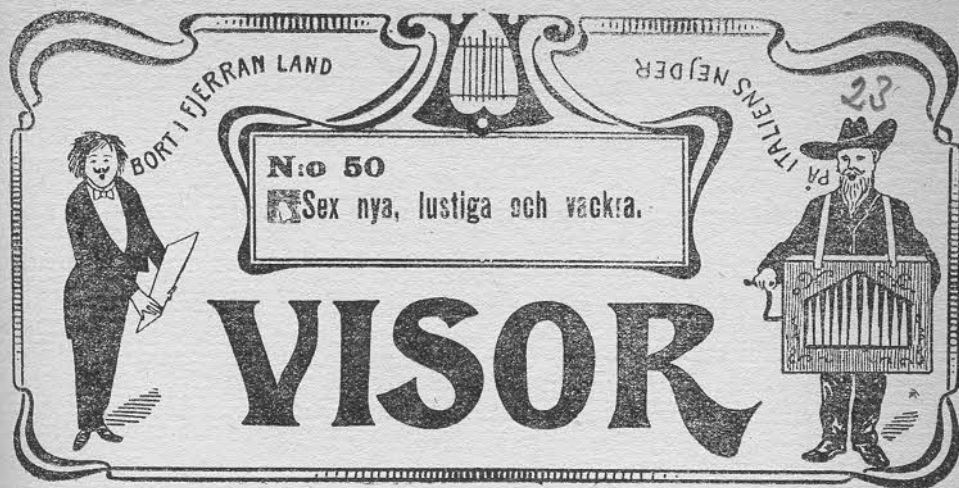

N:o 1.

Rånmordet i Monte Carlo.

N:o 2.

Postrånet i Stockholm.

Då två unga tyskar mördade och rånade en brefbärare.

N:o 3.

Visa om en **grosshandlande**, en **brefbärare**
och en **örfil** i Malmö.

N:o 4.

Två djupa ögon.

15:de tusendet.

N:o 5.

Lugn hvilar sjön.

N:o 6.

Norrlänningens hemlängtan.

Pris 10 öre.

För återförsäljare

föres på lager nya visor, småböcker, lyckobref, presentbref, nyckelkedjor, trolldörrar i fodral, nyckelringar, röda rosor, runda fickspeglar med och utan fodral, m. m. till billiga partipriser i

Malmö Visförlag,

Rörsjögatan 6, Malmö.

Positiv

till basarer och andra festtillställningar fins till uthyrning i
»Malmö Visförlag», Rörsjögatan 6, Malmö. **Rikstel. 2922.**

Mordet på fru Emma Levin i Monte Carlo.

af Nisse L.

Melodi: "När kvällen kommer och bjuder hvila."

Uti Monte Carlo, vid gröna bordet,
Der vinningslystnaden blott för ordet,
Dit komma folk ifrån alla land
Att fresta lyckan, så falsk ibland.

Från Sverige Emma Levin sågs fara,
Ty hon ej kunde på guldets spara,
Men vinna mera var hennes lif
Hon fann ej ädlare tidsfördrif

Hon till Monte Carlo sågs vägen styra,
Iklädd juveler, vansinnigt dyra.
Hvar afton sen i spelsalarne
På henne stenarne blixtrade.

Hon tur ej hade att guldets vinna
Fast hennes ögon af lystnad brinna,
Men vänner fick hon i paret Gould,
Som själfva voro i lättjans sold.

De bjödo henne sitt hus att gästa.
Då hon var led på att lyckan fresta.
I toilett elegant och stor
Till paret hon omisstänksamt for,

De ville pengar af henne låna
Och tänkte kanske ej på att råna,
Men då hon neka och ville gå
Begynte Gould henne våldsamt slå.

Han blef ursinnig just vid tillfället,
Slog grymt ihjäl henne der på stället.

För vinningslystnad han ej höll opp
Förrn styckad var hennes döda kropp.

Juveler, pängar och allt de togo
Och sen om liket de väl rådslogo,
Ty i en koffert hon stoppades.
Och henne gömma de hoppades.

Men ödet vill ej sin gunst dem skänka
Ty i Marseille börjar man misstänka,
Då ifrån kofferten flöt det blod
Der den ibland annat resgods stod.

En lögnhistoria tillreds de hade
Och sin oskuld de i dagen lade,
Men intet hjälpte, förbi all tur,
De måste krypa i hvar sin bur.

Det var då för dem ett gräsligt omen
Ty de ju kunna ej undgå domen
Och nacken borde de mista få,
Ty de förtjänat det begge två.

Men ack moralen den lär oss alla:
Den fåfäng är måste skönlöst falla.
Derför bör kvinnan, så nätt och fin,
Ej spöka ut sig som fru Levin.